

Grundlag at arbejde paa, som kan bidrage til at forhindre, at saadanne uheldige Forhold, som vi ere Vidne til i Øjeblikket, kunne opstaa i Fremtiden.

Birk: Det er ret naturligt, at vi i den Gruppe, jeg har den Ære at tilhøre, stille os venskabeligt over for Arbejdsløshedskasserne, saa sandt som en Fader elsker sine Børn, selv om de ere blevne adopterede af andre, fordi andre have bedre Raad til at pleje dem og være gode ved dem. Jeg maa imidlertid sige, at Spørgsmaalet om Tilskud til Arbejdsløshedskasserne tillod jeg mig at rejse allerede ved første Behandling af Finansloven, idet jeg den Gang forudsaa den Arbejdsløshed, der vilde komme. Jeg spurgte da den højtærede Indenrigsminister, om han tænkte, der var noget at gøre ad denne Vej, fordi jeg frygtede for, at Arbejdsløshedskasserne skulde komme i samme Tilstand som Fagforeningerne i 1878—79, at de, naar de begyndte i daarlige Tider, ikke kunde blive førte igennem. Ingen fra Socialdemokratiets Side støttede mig den Gang. De vedbleve at hylle sig i den Tavshed, som Socialdemokraterne undertiden forstaa at anvende — altid paa urette Steder.

Under anden Behandling af Finansloven tillode flere ærede Medlemmer af Højre efter Samraad og i Forstaaelse med Gruppens Finansudvalgsmedlem sig at hævde, at ved offentlige Arbejder skulde man følge det Princip, at Staten var regulerende. Vi gik nemlig ud fra, at Staten i en 8-aarig Periode anvendte omtrent 80 Mill. Kr. til offentlige Arbejder af forskellig Art, og at disse omtrent 80 Mill. Kr. burde være fordelte saaledes, at Staten i de gode Aar anvendte saa lidt som muligt deraf, medens den i de daarlige Aar anvendte saa meget som muligt deraf. Dette blev formuleret i et Ændringsforslag, som min ærede Kollega, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), fremsatte. Atter den Gang stod det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds alene. Det ærede Medlem, der nu var saa varmtfølelse i sort Frakke og talte som en Stadsbedemand af Rang, var atter den Gang tavs, og det var paa et Sted, hvor hans Tavshed gjorde positiv Skade. Jeg tror, at hvis han den Gang havde hjulpet os, havde han gavnet, ganske vist ikke Socialdemokratiet som Parti, men i alt Fald den Sag, han nu i Dag kæmper for.

Naar mit Parti har stillet sig underøgende overfor dette Forslag, er det først og fremmest, fordi vi ere overbeviste om,

at den Arbejdsløshed, der nu hersker, ingenlunde er en Maksimums-Arbejdsløshed, der rammer alle Fag. Det blev for nylig fortalt mig, at Malerfaget er fuldt beskæftiget eller var det i alt Fald indtil Flyttedagen. Det staaar derfor for mig saaledes, at hvis jeg ikke var aldeles overbevist om, at Arbejdsløsheden vil blive endnu værre til Efteraaret, vilde der maaske ikke være Grund til at foretage noget ekstraordinært. Men Arbejdsløsheden vil blive værre, hvis man da kan dømmе efter alt, hvad der hidtil er sket, nemlig naar Industrifagene ogsaa i større Grad blive ramte.

Med Hensyn til Arbejdsløshedskasserne skal jeg sige, at jeg gerne ser, at der gives et Tilskud til disse Kasser. Men jeg vil holde paa, at Lovens Rammer maa ikke sprænges. Jeg er enig med, hvad det ærede konservative Mindretal — jeg tør desværre ikke kalde det Højremindretallet, det ville de Herrer vist ikke have — i Borgerrepræsentationen udtalte ved Behandlingen af denne Sag, at man ikke skulde fravige det Princip, som laa til Grund for Loven: Hjælp til Selvhjælp. Derfor maa jeg sige, at vi ere villige til og ønske et nogenlunde rimeligt Bidrag ekstraordinært til disse Kasser, men under Betingelse af, at Princippet Hjælp til Selvhjælp ikke brydes, det vil sige under Betingelse af, at Medlemmerne skulde bidrage med et lige saa stort Beløb, som Staten yder, hvad enten Medlemmerne gøre det selv eller ved Hjælp af deres Organisationer eller derved, at private Venner hjælpe dem — jeg ved ikke, om det er Fagforeningerne eller Medlemmerne selv, der skulde yde Bidraget, og det skal jeg heller ikke debattere, men i hvert Fald Princippet: Hjælp til Selvhjælp maa vi forlange opretholdt. Hvis vi ikke gøre det, sprænge vi straks Kasserens Princip, og jeg holder for meget af Kasserne til, at jeg vil være med dertil.

Jeg kunde tænke mig, at man gik ud fra den Betragtning, at Arbejdsløshedskasserne, som nu bestaa, komme faktisk til at virke alt for sent. Endnu i Aar vil formentlig ingen Kasse faa Tilskud for mere end 6, højst 7 Maaneder. Den højtærede Minister sagde, at 35 Kasser virke normalt. Men jeg kan ikke gaa ud fra, at de alle faa fuldt Tilskud. Er det ikke saaledes, at de kun faa Tilskud i Forhold til den Tid, de have været anerkendte i dette Aar? I saa Fald er det for lidt. Det, jeg mener, vi skulde gaa ud fra, den Stilling, vi skulde tage, er den at regne, som om Loven om Arbejdsløshedskasser var vedtagen et Aar tidligere, end den er